

I

DE BOODSCHAP

In de oude Kyraliaanse poëzie staat de maan bekend als het Oog. Wanneer het Oog wijd openstaat, houdt haar wakende aanwezigheid het Kwaad op afstand, of wekt waanzin op bij hen die zich onder haar blik met kwalijke praktijken bezighouden. Maar vrijwel gesloten, met slechts een dun schijfje wit dat aantoonst waar ze slaapt, laat het Oog heimelijke daden, goed of kwaad, voor altijd verborgen blijven.

Terwijl hij naar de maan omhoogkeek, lachte Cery wrang. Deze fase van het Oog, op een kiertje, was geliefd bij overspelige minnaars, maar dat was niet waarom Cery op weg was door de nachtelijke stad. Hij had een heel ander doel.

Of zijn daden goed of slecht waren, daar hield Cery zich niet mee bezig. De mannen op wie hij jaagde verdienden hun lot, maar Cery vermoedde dat er iets van een hoger belang vastzat aan zijn opdracht: het verminderen van het aantal moorden die de stad de laatste jaren in hun greep hielden. Hij wist beslist niet hoe die hele ellendige toestand in elkaar zat, maar hij wist er wel meer van dan wie dan ook in de stad.

Terwijl hij doorliep, overdacht hij wat hij wist. Hij was erachter gekomen dat deze moorden niet door één man werden gepleegd, maar door een reeks mannen die elkaar opvolgden. Hij had ook opgemerkt dat al deze mannen uit hetzelfde land kwamen: Sachaka. Maar het belangrijkste was wel, dat hij wist dat het magiërs waren.

En voor zover Cery wist, zaten er geen Sachakanen in het Gilde.

Als de Dieven er al van wisten, dan keken ze wel uit erover te spreken. Hij dacht terug aan de Dievenvergadering van een paar jaar geleden. De aanvoorders van de losjes verbonden groepjes van onderwereldfiguren hadden het een goeie grap gevonden dat die kleine Cery voorstelde om de moordenaar te vinden zodat het moorden op zou houden. De geniepigheids die vroegen waarom het Cery nog steeds niet gelukt was de misdadiger te pakken te krijgen, dachten misschien dat er maar één moordenaar was, of ze wilden hem alleen laten denken dat het alles was wat ze wisten.

Elke keer dat Cery één van de moordenaars in zijn nek greep, begon er een ander met zijn gruwelijke werk. Vandaar dat de meeste Dieven dachten dat Cery niet tegen zijn taak was opgewassen. Hij haalde zijn schouders op over hun vragen, en hoopte maar dat zijn andere successen in het criminele circuit het een beetje goedmaakten.

Uit de duistere rechthoek van een gang dook de lange schaduw van een man op. Vaag lamplicht onthulde een nors, bekend gezicht. Gol knikte en paste zijn stappen aan die van Cery aan. Toen ze op een kruising van vijf straten kwamen, liepen ze op een wigvormig gebouw af. Terwijl ze door de open deuren naar binnen gingen, snoof Cery verlekkerd de geur van zweet, bol en warme maaltijden op. Het was nog vroeg, maar het bolhuis was afgeladen. Hij baande zich een weg naar een plaats bij de bar, waar Gol twee mokken bol en een bakje zoute crotjes bestelde.

Gol knabbelde het halve bakje bonen leeg voor hij het woord nam.

‘Achterin. Rode ring. Dacht je ervan, zoon?’

Cery en Gol deden vaak alsof ze vader en zoon waren als ze niet wilden dat hun identiteit bekend zou kunnen worden – en dat was tegenwoordig bijna altijd het geval als ze op straat waren. Cery was maar een paar jaar jonger dan Gol, maar met zijn lengte en zijn jongensachtige aanblik, werd hij vaak voor een knaap aanzien. Hij wachtte even en liet zijn blik toen naar de achterste regionen van het bolhuis dwalen.

Het was stampvol, maar hij kon de man niet missen. Zijn op-

vallend brede, Sachakaanse gezicht sprong eruit te midden van de bleke Kyraliaanse gezichten; bovendien bekeek hij de andere bezoekers nauwlettend. Een snelle blik op de vingers van de man leerde Cery dat er inderdaad een rode steen in het doffe zilver van de ring gevat was. Hij keek weer weg.

‘Nou, wat dacht je?’

Cery pakte zijn mok en deed net of hij een grote slok bol nam. ‘Beetje te link voor ons, pa. Laat een ander het vuile werk maar opknappen.’

Gol gromde een antwoord, dronk zijn mok leeg en zette hem met een klap op tafel. Cery volgde hem naar buiten. Een paar straten verder grabbelde hij in zijn jaszak, haalde drie koperen muntjes tevoorschijn en duwde ze in Gols reuzehand. De grote man zuchtte en liep weg.

Cery lachte even, liep verder en opende een rooster in een muur vlakbij. Voor iemand die hem niet kende, was Gol zo stoïcijns als het maar kon, en geen enkele situatie kon hem van zijn stuk brengen. Maar Cery wist waarom de man had gezocht. Gol was bang, en daar had hij alle reden voor. Elke man, elke vrouw en ieder kind liep gevaar, met deze moordenaars die ronddoelden in de sloppenwijk.

Cery glipte de gang achter het rooster in. De drie muntjes die hij Gol had gegeven waren voor drie straatschoffies die de boodschap moesten overbrengen – drie schoffies, voor het geval de boodschap vergeten werd, of de boodschapper opgehouden. De ontvangers waren gespecialiseerde ambachtslieden en ze zouden de boodschap doorgeven aan de stadsgardisten of een andere boodschappenjongen of een dier dat als bode was opgeleid. Elke man of vrouw langs de lijn waarlangs de boodschap ging, had geen idee wat de wachtwoorden inhielden die ze doorgaven. Alleen de man bij wie alle lijnen samenkwamen zou hun betekenis doorgronden.

Als hij de code ontcijferd had, zou de jacht pas goed beginnen.

Ze liep de klas uit en baande zich langzaam een weg door de drukke, luidruchtige centrale gang van de universiteit. Gewoon-

lijk besteedde ze geen enkele aandacht aan het gedrag van de andere novicen, maar vandaag was anders dan anders.

De Uitdaging is vandaag precies een jaar geleden, dacht ze. Een heel jaar sinds ik met Regin vocht in de Arena en er zoveel begon te veranderen.

De meeste magiërsleerlingen liepen in groepjes van twee of meer naar de trap in het achterste deel van het gebouw, op weg naar de Eetzaal. Een paar meisjes draalden bij de deur van een klas, en fluisterden samenzweerderig. Aan het andere eind van de gang kwam een leraar de klas uit, gevolgd door twee leerlingen die grote dozen droegen.

Sonea keek de paar leerlingen aan die haar opmerkten. Niemand staarde meer naar haar. Een paar eerstejaars hadden wel naar de incal op haar mouw gekeken – het symbool dat betekende dat zij de favoriete leerling van de Opperheer was – maar ze keken snel de andere kant op.

Aan het eind van de gang begon ze de sierlijke, door magie verstevigde trap naar de hal af te dalen. Haar laarzen maakten een zacht tinkelend geluid op de treden. De hal weerkaatste de lichte belletjesgeluiden van andere stappen. Ze zag drie novicen de trap op komen. Er liep een rilling over haar rug.

De novice in het midden van het trio was Regin. Zijn twee beste vrienden, Kano en Alend, liepen aan weerszijden. Ze deed of er niets aan de hand was en liep rustig verder. Toen Regin merkte dat zij het was, verdween zijn glimlach. Ze keken elkaar even strak aan terwijl hij haar passeerde en hij stapte snel door naar boven.

Ze keek even om en zuchtte opgelucht. Sinds de Uitdaging verliep elke ontmoeting tussen hen volgens hetzelfde patroon. Regin gedroeg zich als een waardig verliezer, en ze liet het maar zo. Het was aantrekkelijk hem nog eens in te peperen hoe ze hem verslagen had, maar ze wist zeker dat hij op subtiele, en zeker anonieme wijze wraak zou nemen als ze zich liet gaan. Het was het beste elkaar te negeren.

Het formele en publieke gevecht, waaruit zij als winnaar tevoorschijn was gekomen, had haar niet alleen verlost van Regins

pesterijen. Ze had er ook het respect van heel wat andere magiërsleerlingen en van vrijwel alle leraren mee gewonnen. Ze was niet meer 'dat achterbuurtkind' dat haar krachten lang geleden tijdens de jaarlijkse stedelijke Zuivering van zwervers en ander ongewenst volk op de uitvoerende magiërs had gericht. Ze glimlachte quasi droef toen ze terugdacht aan die dag. Ik was er net zo verbaasd over dat ik magie gebruikte als zij.

En niemand dacht meer alleen aan haar als 'dat geteisem' dat ontsnapt was door het met het Dievengilde op een akkoordje te gooien. Het leek me toen de enige mogelijkheid, dacht ze. Ik wist zeker dat het Magiërsgilde me wilde vermoorden. Ze hadden tenslotte nooit iemand van buiten de Huizen toegelaten. Maar ik heb het de Dieven ook wel moeilijk gemaakt. Ik kon die pas ontdekte krachten totaal niet beheersen en daarom zou ik hun ook niet echt van pas komen.

En hoewel sommigen het haar nog steeds kwalijk namen, werd ze ook niet meer als dat buitenbeentje beschouwd dat heer Ferguson ten val gebracht had. Had hij Cery maar niet moeten opsluiten en moeten bedreigen met de dood als ik niet meespeelde met zijn valse spelletjes. Hij wilde het Gilde ervan overtuigen dat sloppenkinderen zich beter niet met magie konden inlaten, maar in plaats daarvan bewees hij dat sommige magiërs ook niet te vertrouwen waren.

Toen ze terugdacht aan de novicen in de gang, glimlachte Sonea weer. Uit hun steelse, maar nieuwsgierige blikken bleek dat ze haar waarschijnlijk vooral zagen als de grote winnares van de Uitdaging. Ze vroegen zich af hoe krachtig ze wel niet zou worden. En ze had het vermoeden dat sommige leraren ook een beetje bang voor haar waren.

Beneden aangekomen liep Sonea de hal door naar de openslaande deuren van de universiteit. Vanaf de drempel keek ze naar het grijze gebouw aan de rand van de tuin, en haar glimlach verdween.

Een jaar geleden heb ik Regin uitgedaagd en hem verslagen, dacht ze. Maar sommige dingen zijn nog steeds precies hetzelfde.

Hoewel ze nu het respect van de novicen gewonnen had, had ze nog altijd geen echte vrienden of vriendinnen. Niet dat ze nu zo geïntimideerd waren door haar, of door haar mentor, de Opperheer. Verscheidene leerlingen hadden geprobeerd haar in een gesprek te betrekken sinds het gevecht. Maar hoewel ze het leuk vond om tijdens de lessen of in de pauze met hen te praten, wimpelde ze hen buiten schooltijd snel af.

Ze zuchtte en liep de trappen van de universiteit af. Elke vriend die ze maakte zou weer een instrument in handen van de Opperheer worden, waarmee hij haar kon chanteren. Als ze ooit de kans kreeg zijn misdadige praktijken bekend te maken aan het Gilde, zou iedereen die ze kende in gevaar komen. Het had weinig zin Akkarin een grotere groep slachtoffers aan te bieden waaruit hij een keuze kon maken.

Sonea dacht terug aan de nacht, nu alweer tweeënhal jaar geleden, toen ze samen met haar vriend Cery het Gildeterrein was binnengeglijpt. Hoewel ze dacht dat het Gilde eropuit was haar te doden, vond ze dat het risico waard. Het was haar immers niet gelukt haar krachten te beheersen, en dus hadden de Dieven niets aan haar. Cery hoopte dat ze het zou leren door goed naar echte magiërs te kijken.

Nadat ze urenlang allerlei fascinerende dingen gezien had, waren ze naar een grijs gebouw gelopen dat los stond van het grote gebouw. Turend door een ventilatierooster keek ze in een ondergrondse ruimte, waar ze getuige was van een vreemd ritueel van een in het zwart geklede magiër...

Hij haalde een glinsterende, met edelstenen bezette dolk tevoorschijn en begon hem aan een doek af te vegen. Toen hij klaar was keek hij de bediende aan.

‘Het gevecht heeft me verzwakt. Ik heb je kracht nodig.’

De bediende was op één knie gevallen en had zijn arm uitgestoken. Akkarin liet de dolk licht over de huid van de man glijden en legde meteen zijn hand over de wonde. Ze had een vreemd gevoel gekregen, als van een insect dat in haar oor met zijn vleugeltes wapperde.

Sonea huiverde bij de herinnering. Ze had niet begrepen wat

ze die nacht gezien had, en daarna was er zoveel gebeurd, dat het haar bijna ontschoten was. Haar krachten waren zo groot geworden dat de Dieven haar hadden overgedragen aan het Gilde, en zo was ze erachter gekomen dat de magiërs haar helemaal niet wilden vermoorden; integendeel, ze hadden besloten dat ze bij hen mocht blijven. Toen had heer Fergun Cery gevangen en haar gedwongen met hem mee te werken. De plannen van de Krijger waren in het water gevallen omdat Cery in de gevangenis onder de universiteit gevonden werd en Sonea toestemde in een waarheidslezing door administrateur Lorlen, om te bewijzen dat Fergun haar gemanipuleerd had. En pas toen ze haar geest open moest stellen voor deze vorm van gedachtelezen, schoot de herinnering aan de in het zwart gehulde magiër in die onderaardse kelder haar in volle glorie te binnen.

Lorlen zag het allemaal in haar geest en herkende zijn vriend Akkarin, de Opperheer van het Gilde. Hij herkende ook het verboden ritueel van zwarte magie. Via Lorlens geest had Sonea beetje bij beetje begrepen waartoe een zwarte magiër in staat was. Door gebruik te maken van de verboden kunsten, zou Akkarin magische kracht krijgen die elke voorstelling te boven ging. Het was bekend dat de Opperheer zelf zeer krachtig was, maar als zwarte magiër zou hij zo sterk zijn dat Lorlen vermoedde dat zelfs de gecombineerde kracht van alle magiërs van het Gilde hem niet zou kunnen verslaan. Daarom had Lorlen besloten dat er van een confrontatie met de Opperheer geen sprake kon zijn. Zijn kwalijke praktijken moesten geheim blijven tot er een veilige manier gevonden werd om met hem af te rekenen. Alleen Rothen, Sonea's mentor, mocht de waarheid weten: hij moest haar lesgeven en zou vroeg of laat toch kennismaken met de herinnering in haar hoofd. Bij de gedachte aan Rothen voelde ze haar droefheid weer, gevolgd door een doffe pijn. Rothen was meer geweest dan een mentor en een leraar – hij was als een vader voor haar geweest. Ze wist niet of ze al Regins pesterijtjes en kwellingen had kunnen doorstaan als Rothen haar niet steeds gesteund en moed ingesproken had. En dan had hij ook nog zijn eigen zorgen te verduren gehad, toen Regin de boze geruchten had ver-

spreid dat Sonea alleen maar op haar rug had hoeven liggen om Rothen als mentor te krijgen.

En net toen aan alle geruchten en verdenkingen een eind was gekomen, was alles veranderd. Akkarin had bij Rothen aangeklopt om hem te vertellen dat hij wist dat ze achter zijn geheimen gekomen waren. Hij had een gedachtelezing bij Lorlen gedaan en wilde hetzelfde bij hen doen. Tegen Akkarin kon niemand op, dus een weigering zou niets uithalen. Nadat hij de beelden in haar hoofd gezien had, was Akkarin begonnen peinzend te ijsberen.

‘Jullie zouden me beiden verraden als jullie konden,’ had hij gezegd. ‘Ik neem Sonea’s mentorschap over. Ze is goed gevorderd en, zoals Lorlen al vermoedde, haar kracht is ongevoond groot. Zij zal ervoor zorgen dat jij zwijgt. Jij zal niemand laten weten dat ik aan zwarte magie doe terwijl zij onder mijn hoede staat.’ Zijn ogen gleden naar Sonea. ‘En Rothens welzijn hangt af van jouw medewerking.’ Ze had hem vol afschuw aangestaard. Ze werd door hem gegijzeld!

Sonea stapte het pad op naar de residentie van de Opperheer. Dat was nu allemaal al zo lang geleden, dat het net was of het iemand anders overkomen was. Ze was nu al anderhalf jaar de uitverkorene van de Opperheer en het was eigenlijk niet zo erg geweest als ze gevreesd had. Hij had haar niet gebruikt als extra krachtbron, of geprobeerd haar bij zijn zwarte kunsten te betrekken. Behalve bij de overdadige dineetjes elke Eéndag zag ze hem eigenlijk nauwelijks. En als ze al spraken, ging het alleen maar over haar vorderingen op de universiteit.

Op die ene avond na dan, dacht ze.

Ze begon langzamer te lopen bij de herinnering. Toen ze een aantal maanden geleden na schooltijd was binnengekomen, had ze lawaai en geschreeuw gehoord. Het kwam uit de ondergrondse ruimte. Ze was de keldertrap afgelopen en er getuige van geweest dat Akkarin een man met zwarte magie gedood had. Hij had gezegd dat de man een Sachakaanse magiër was, die erop uitgestuurd was om hem te vermoorden.

‘Waarom hebt u hem doodgemaakt?’ had ze gevraagd. ‘Waar-

om hebt u hem niet aan het Gilde overgedragen?’

‘Omdat, zoals je ongetwijfeld al geraden had, hij en zijn volk dingen over me weten waarvan ik liever niet heb dat ze bekend worden binnen het Gilde. Je zult je afvragen wie deze mensen zijn, die me dood willen zien, en wat hun beweegredenen zijn. Ik kan je slechts dit vertellen: de Sachakanen haten het Gilde nog steeds, maar ze zijn ook bang voor ons. Zo nu en dan sturen ze zo’n type als dit naar ons land, om me te testen.’

Sonea wist net zoveel van de noorderburen van Kyralia als elke willekeurige derdejaars student. Alle novicen hadden een cursus over de oorlog tussen het Sachakaanse rijk en de Kyraliaanse magiërs gehad. Zeven eeuwen na die strijd was het Sachakaanse rijk zo goed als verdwenen en het grootste deel van Sachaka was woest en ledig.

Als ze er even bij stilstond, was het niet zo vreemd dat de Sachakanen het Gilde nog steeds haatten. Waarschijnlijk waren ze daarom ook geen lid van de Geallieerde Landen. In tegenstelling tot Kyralia, Elyne, Vin, Lonmar en Lan was Sachaka niet gebonden aan de overeenkomst dat alle magiërs een diploma moesten hebben van, en contact moesten houden met het Gilde. Misschien waren er dan wel magiërs in Sachaka, maar ze betwijfelde of die nou zo’n goede opleiding hadden genoten.

Als ze werkelijk zo’n bedreiging vormden, zou het Gilde er heus wel van weten. Sonea fronste haar voorhoofd. Misschien wisten sommige magiërs er ook wel van. Misschien was het zo’n geheim waarvan alleen de hoge magiërs en de koning op de hoogte waren. De koning wilde natuurlijk niet dat het volk zich druk maakte over het bestaan van Sachakaanse magiërs – tenzij die lui een serieuze bedreiging gingen vormen, natuurlijk.

Waren die moordenaars bedreigend genoeg? Ze schudde het hoofd.

Mocht er zo nu en dan een moordenaar langskomen die het op de Opperheer had gemunt, dan was dat nauwelijks bedreigend te noemen, omdat hij ze makkelijk genoeg van zich af kon schudden.

Ze hield haar pas in. Misschien kón Akkarin ze juist zo gemak-

kelijk van zich afschudden omdat hij zijn kracht op peil hield met zwarte magie. Haar hart sloeg even over. Dat zou dus betekenen dat die moordenaars angstaanjagend sterk waren. Akkarin had laten doorschemeren dat ze wisten dat hij zwarte magie gebruikte. Ze zouden hem niet aanvallen als ze niet zeker wisten dat er een kansje was dat ze hem aankonden. Hield dat dan in dat zij ook zwarte magie gebruikten?

Ze huiverde. En ik slaap elke nacht in het huis van degene die ze willen vermoorden.

Misschien was Lorlen daarom nog niet langs geweest met een manier om van Akkarin af te komen. Misschien wist hij dat Akkarin een goede reden had om die magie te gebruiken. Misschien was hij helemaal niet van plan om Akkarin weg te werken uit het Gilde.

Nee, dacht ze. Als Akkarins redenen eerbaar waren, zou ik zijn gijzelaar niet zijn. Als hij werkelijk had kunnen bewijzen dat hij het beste met me voorhad, dan had hij dat wel gedaan, in plaats van twee magiërs en een novice tegen hem in het harnas te jagen, zo erg dat ze hem wilden verslaan.

En als hij het werkelijk goed met me voorhad, waarom moet ik dan in zijn huis wonen en werken, waar de moordenaars hem het eerst zouden zoeken?

Ze wist zeker dat Lorlen bezorgd was om haar welzijn. Hij zou het haar verteld hebben als Akkarin echt het beste met haar voorhad. Hij zou niet net doen of ze in een slechte situatie verkeerde als dat niet zo was.

En toen schoot haar de ring aan Lorlens vinger te binnen. Al meer dan een jaar gonsde het in de stad van de geruchten dat de moordenaar een zilveren ring met een rode edelsteen droeg. Net zo een als Lorlen droeg.

Maar dat móést gewoon toeval zijn. Ze kende Lorlens geest een beetje en ze kon zich met geen mogelijkheid voorstellen dat Lorlen een vlieg kwaad zou doen.

Bij de deur van de villa stond Sonea stil en haalde even diep adem. En als de man die Akkarin gedood had nu eens helemaal geen moordenaar was? Als hij nu eens een diplomaat uit Sachaka